

ก่อนปิดเล่ม

(งาน)ยุ่งเหยิง ?

เชิดชัย อุดมพันธ์¹

บุคคลที่เข้าสู่อาชีพแล้ว เวลาของชีวิตกว่า ร้อยละ 60 ในแต่ละวันต้องสัมพันธ์กับการทำงาน หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องในงาน ขณะที่บางคนยอมให้ งานเบียดบังสัดส่วนเวลาของครอบครัว สุขภาพ และ กิจส่วนตัว มากกว่านั้นสำหรับบางคนทำงานเป็น เหมือนบ้านหลังที่สอง เพื่อนร่วมงานก็เปรียบดัง คนในครอบครัว สังคมแห่งการทำงานเป็นที่ที่เรา ต้องอาศัยอยู่เพื่อเลี้ยงชีพ ขณะเดียวกันก็เสมือนได้ ทำหน้าที่ขับเคลื่อนสังคมอีกด้วยหากที่ทำงานอัดอั้น ด้วยความเคร่งเครียดกดดัน ไร้ความสุขเสียแล้ว เวลาส่วนใหญ่ของชีวิตคงเรียกว่าขาดความรื่นรมย์

ปกติการทำงานมักมีปัญหาให้แก้ไขอยู่เสมอ ทั้งปัญหาที่เกิดจากความต้องการบรรลุผลสำเร็จ หรือเพื่อให้กิจการสามารถดำเนินอยู่ได้ การทุ่มเท และยุ่งเรื่องงานบางครั้งจึงอาจส่งผลต่อสุขภาพกาย แต่อาจไม่ทำให้สุขภาพจิตของเราเสีย ตรงกันข้าม หากเรายุ่งกับเพื่อนร่วมงานและสร้างปัญหาพาดพิง แก่เพื่อนร่วมงาน สิ่งเหล่านี้มักทำให้สุขภาพจิตของเราเสียมากกว่า

โดยธรรมชาติคนเรามีประสบการณ์ ความคิดและทัศนคติที่ต่างกัน เมื่อทำงานร่วมกันจึงเป็นไปได้มากที่อาจมีความเห็นต่างและเห็นแย้ง เช่นเดียวกับสถานภาพที่ต่างกันระหว่างผู้เป็นนาย ผู้อยู่ใต้ สายงาน และผู้ร่วมงานระดับเดียวกันก็อาจส่งผลต่อ

การมองกันที่ต่างกันด้วย เช่น

เมื่อฉันไม่ทำงาน ฉันเป็นคนขี้เกียจ เมื่อนาย ไม่ทำงาน นายเป็นคนมีฐานะมาก เมื่อเพื่อนไม่ทำงาน เพื่อนกินแรง

เมื่อฉันโต้แย้ง ฉันเป็นคนหัวรั้น เมื่อนาย ทำอย่างฉัน นายเป็นคนมีความเชื่อมั่น เมื่อเพื่อนทำ อย่างฉัน เพื่อนอยากอวดความสามารถ

เมื่อฉันทำงานรุดหน้า ฉันต้องยิ่งเพราะเกิน หน้า เมื่อนายทำงานรุดหน้า นายเป็นคนทำงานหนัก เมื่อเพื่อนทำงานรุดหน้า เพื่อนทะเลเยอทะยาน คิด การณ์ไกล

เมื่อฉันปรนนิบัตินาย ฉันเป็นคนประจบ สอพลอ เมื่อนายทำอย่างฉัน นายเป็นคนให้ความ ร่วมมือดี เมื่อเพื่อนทำอย่างฉัน เพื่อนหวังก้าวหน้า โดยทำงานสบาย

ฯลฯ

คนทำงานอาจมีความเห็นต่างทางความคิด ซึ่งเป็นเรื่องปกติที่อาจต้องโต้เถียง และโต้แย้ง แต่ การมองเลยเถิดจากงานไปยังเพื่อนร่วมงานดัง ตัวอย่างข้างต้น เป็นสิ่งที่มักก่อความยุ่งเหยิงแก่จิตใจ ก่ออคติและความขัดแย้งที่ไม่จบสิ้น สร้างความ ตึงเครียดแก่สภาพแวดล้อมการทำงาน ลดทอนความ ก้าวหน้าขององค์กร และที่สุุดก็เป็นความเสื่อมถอย ของสังคม

¹ อาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

การทำงานร่วมกันที่แท้คือการพึ่งพากันและกันเพื่อไปสู่ความสำเร็จซึ่งจำต้องอาศัยศิลปะแห่งอารมณ์และความคิดที่สมดุลทั้งความเข้าใจในข้อดี ข้อด้อยของแต่ละคน ความเห็นอกเห็นใจ ความเสียสละมีน้ำใจไม่ทอดธุระ มีมุทิตาไม่คิดริษยา มีเมตตาเอื้อเฟื้อ และที่สำคัญคือสำนึกที่มีต่อองค์กร กล่าวคือลดละความคิดกระทำเพื่อประโยชน์ส่วนตัว แต่ใช้สติกำกับให้อยู่กับงานเล็งเห็นเพียงประโยชน์ประสิทธิภาพของงานไม่มองพาดพิงไปยังบุคคลที่

ร่วมงาน

สิ่งเหล่านี้ย่อมนำมาซึ่งความยอมรับต่อกัน ทั้งในความสามารถและรับผิดชอบ ในที่สุดจะเห็นว่างานสนุกกว่าที่คิดและที่เป็นอยู่ขึ้นอีกมาก

ชีวิตการทำงานจึงไม่ใช่เรื่องยากวุ่นวายหากไม่ยุ่งกับเพื่อนร่วมงานให้เสียสุขภาพจิต เพราะเมื่อใดเสียสุขภาพจิตการงานย่อมด้อยคุณภาพไปด้วย และไม่ผิดนักที่จะกล่าวว่าสังคมย่อมด้อยคุณภาพเช่นกัน

